

EWANGELIA PIOTRA

Tekst odkryty w 1886/87 przez S.Grebauta w grobie mnicha chrześcijańskiego w Akhmim (dawne Peneapolis) w Górnym Egipcie. Rękopis zawiera 33 karty pergaminowe z VII-IX w. Strony 2-10 zidentyfikowano jako Ew.Piotra znaną wcześniej tylko ze wzmianek u pisarzy chrześcijańskich: Serapina bpa Antiochii (190-211).

- I 1 [...] ale nikt z Żydów nie umył rąk: ani Herod, ani nikt spośród Jego sędziów. A gdy nie chcieli umyć, powstał Piłat.
- 2 I wtedy król Herod nakazał wyprowadzić Pana, mówiąc im: "Co wam kazałem, byście uczynili, uczynicie Mu" .
- II 3 Był tam Józef, przyjaciel Piłata i Pana. I widząc, że zamierzają Go ukrzyżować, poszedł do Piłata i prosił o ciało Pana z myślą o pogrzebie
- 4 I Piłat, posławszy do Heroda prosił go o ciało.
- 5 I rzekł Herod: "Bracie Piłacie, jeśli by nawet nikt nie poprosił o nie, my sami pogrzebalibyśmy Go, ponieważ rozpocznie się dzień Szabatu, a napisano w Prawie: <<Słońce niech nie zachodzi nad tym, na kim wykonano wyrok śmierci>>. I wydał Go ludowi w przeddzień Przaśników, ich święta.
- III 6 Ci zaś wzięli Pana, popychali Go biegnąc i mówili: "Powlecemy Syna Bożego, gdyż mamy Go w naszej mocy".
- 7 I przyoblekli Go w purpurę, i posadzili Go na tronie sądowym, mówiąc: "Sądź sprawiedliwie, królu Izraela".
- 8 A ktoś z nich, wzięwszy wieniec z cierni, włożył go na głowę Pana.
- 9 A jedni z będących tam pluli Mu w twarz, drudzy policzkowali Go, inni jeszcze kłuli Go trzcina, a niektórzy biczowali Go, mówiąc: "Taką cześć uczynimy Syna Boże
- IV 10 I przyprowadzili dwu złoczyńców, i ukrzyżowali pomiędzy nimi Pana. On zaś milczał, jakby nie doznawał żadnego bólu.
- 11 A gdy podnieśli krzyż, umieścili napis: "Ten jest królem Izraela".
- 12 I położywszy szaty przed Nim, podzielili je i rzucili o nie losy.
- 13 A jeden spośród owych złoczyńców złorzeczył im, mówiąc: "To, co my znosimy, cierpimy za nasze niegodziwości, ale ten, który stał się zbawcą ludzi, cóż wam uczynił złego?".
- 14 I oburzywszy się przeciw Niemu, zakazali łamać Mu nogi, aby umarł w cierpieniach.
- V 15 Było południe, a ciemność zapadła nad całą Judeą. I zlekli się, i zaniepokoiili, aby słońce nie zaszło, ponieważ jeszcze żył; a stoi napisane dla nich: "Słońce niech nie zachodzi nad tym, na kim wykonano wyrok śmierci".
- 16 I jeden z nich powiedział: "Dajcie Mu pić zółci z octem" . I zamieszawszy dali Mu pić.
- 17 I wypełnili wszystko, i zgromadzili na swe głowy grzechy.
- 18 Przychodzili liczni z łuczycami, bo myśleli, że już zapadła noc, a niektórzy się wywracali.
- 18 A Pan zawołał, mówiąc: "Mocy moja, mocy moja, opuściłaś mnie", i został wzięty [do nieba].
- 20 I w tej samej chwili rozdarła się na dwoje zasłona świątyni jerozolimskiej.
- VI 21 Wtedy wyrwali gwoździe z rąk Pana i złożyli Go na ziemi. A cała ziemia zadrżała i powstał wielki strach.
- 22 Wtedy zabłysło słońce - była to godzina dziewiąta.
- 23 Ucieszyli się Żydzi i oddali Józefowi Jego ciało, aby je pogrzebał, ponieważ wiedział, jak wiele dobrego uczynił był On.
- 24 On wzięwszy Pana obmył Go, owinął w prześcieradło i złożył do własnego grobu, zwanego ogrodem Józefa.
- VII 25 Wtedy Żydzi: starsi i kapłani widząc, jak wielką szkodę uczynili samym sobie, poczęli bić się w piersi i wołać: "Biada naszym grzechom. Zbliża się bowiem sąd i koniec Jerozolimy".
- 26 A ja wraz z moimi towarzyszami byliśmy pogrążeni w smutku i ukrywaliśmy się zranieni na duchu: oni bowiem poszukiwali nas jako złoczyńców i jako tych, którzy mieli spalić świątynię.

- 27 Z powodu tego wszystkiego zaczęliśmy pościć i usiedliśmy pogrążeni w smutku i płacząc dniem i nocą, aż do soboty.
- VIII 28 Zgromadzili się razem uczeni w Piśmie, faryzeusze i starsi, gdy usłyszeli, że cały lud szemrze i bije się w piersi, mówiąc: "Patrzcie, jak bardzo On musiał być sprawiedliwy, jeśli w chwili Jego śmierci działy się tak wielkie cuda!".
- 29 Złękli się starsi i przyszli do Piłata, prosząc go tymi słowami:
- 30 "Daj nam żołnierzy, aby strzegli Jego grobu przez trzy dni", by nie przyszli Jego uczniowie i nie ukryli Go: lud myślałby wtedy, że powstał z martwych, i uczyniłby nam zło".
- 31 I Piłat dał im centuriona Petroniusza i żołnierzy, aby strzegli grobu. A wraz z nimi udali się do grobu starsi i uczeni.
- 32 Centurion, żołnierze i wszyscy tam będący, przytoczywszy wielki kamień, przyłożyli go do wejścia grobu
- 33 i przyłożyli siedem pieczęci. A rozbiwszy namiot rozpoczęli straż.
- IX 34 Wcześniej, gdy świtał dzień sobotni, przybył tłum z Jerozolimy i okolicy, aby zobaczyć opieczętowany grób.
- 35 Ale w nocy, gdy świtał dzień Pański [niedziela], a grobu strzegły straże kolejno po dwóch, odezwał się wielki głos w niebie,
- 36 i ujrzeni, jak otwarło się niebo i dwu mężów zstąpiło stamtąd odzianych wielkim blaskiem i zbliżyło się do grobu,
- 37 a ów kamień, który zamykał wejście, stoczywszy się sam odsunął się na bok, grób się otworzył i obydwaj młodzieńcy weszli doń.
- X 38 Gdy więc owi żołnierze ujrzeni to, obudzili centuriona i starszych - oni bowiem tam byli pełniąc straż,
- 38 i gdy opowiedzieli im to, co ujrzeni, zobaczyli znowu trzech mężów wychodzących z grobu: dwu podtrzymywało jednego, krzyż im towarzyszył,
- 40 a głowy dwu sięgały aż do nieba, podczas gdy głowa tego, który był przez nich prowadzony, przewyższała niebios.
- 41 I usłyszeli głos z nieba mówiący: "Czy zwiastowałeś tym, którzy śpią?"
- 42 I dała się słyszeć odpowiedź z krzyża: "Tak".
- XI 43 Postanowili więc razem udać się i zawiadomić o tym Piłata.
- 44 Gdy tak rozważali, ujrzeni znowu, jak niebo otwarło się i jakiś człowiek zstąpił z nieba i wszedł do grobu.
- 45 Gdy to ujrzeni ci, którzy byli z centurionem, jeszcze w nocy pospieszyli do Piłata, pozostawiając grób, którego byli strzegli, i opowiedzieli wszystko, co ujrzeni, a mówili w wielkim lęku: "Prawdziwie, ten był Synem Bożym".
- 46 W odpowiedzi powiedział Piłat: "Ja jestem czysty od krwi Syna Bożego. Wyście tego chcieli".
- 47 Potem przyszli do niego wszyscy, prosili go i błagali, aby nakazał centurionowi i żołnierzom, aby nikomu nie mówili o tym, co widzieli.
- 48 "Dość nam - mówią - że popełniliśmy największy grzech wobec Boga, abyśmy mieli jeszcze wpaść w ręce tłumy Żydów i zostać ukamienowani".
- 49 Nakazał więc Piłat centurionowi i żołnierzom, aby nic nie mówili.
- XII 50 W dniu Pańskim [w niedzielę] o świcie Maria Magdalena, uczennica Pana, która z lęku przed Żydami, płonąca gniewem, nie uczyniła przy grobie Pana tego, co zwykły czynić niewiasty względem drogich sobie zmarłych,
- 51 wzięwszy z sobą przyjaciółki udała się do grobu, gdzie został złożony.
- 52 I lękały się, by ich nie ujrzeni Żydzi, i mówiły: "Jeśli w tym dniu, w którym został On ukrzyżowany, nie mogłyśmy płakać ani zawodzić bijąc się w piersi, to uczynmy to przynajmniej teraz, przy Jego grobie.
- 53 Któż jednak odwali nam kamień leżący przy wejściu do grobu, abyśmy mogły wejść i usiąść przy Nim i dokonać tego, co jest obowiązkiem uczynić.

- 54 Kamień był bowiem wielki i lękamy się, by nas ktoś nie zobaczył. A jeśli nie będziemy mogli, to przynajmniej złożymy przy wejściu to, co przyniosliśmy na Jego pamiątkę; będziemy płakały i biły się w piersi, aż dojdziemy do naszego domu".
- XIII 55 I przyszedłszy znalazły grób otwarty. I gdy podeszły, zajrzały doń i ujrzały tam jakiegoś młodzieńca siedzącego pośrodku grobu. Był on piękny i przyodziany w jasno błyszczącą szatę. On rzekł do nich:
- 56 "Po co przyszłyście? Kogo szukacie? Czy może tego, który został ukrzyżowany? Zmartwychwstał i odszedł, a jeśli nie wierzycie, to zajrzyjcie i patrzcie na miejsce, gdzie spoczywał: nie masz Go, zmartwychwstał bowiem i odszedł tam, skąd został posłany".
- 57 Wtedy przerażone niewiasty uciekły.
- XIV 58 Był to ostatni dzień Przaśników i liczni [ludzie] szli wracając do swych domów, bo święto się już skończyło.
- 59 My jednak, dwunastu uczniów Pana, płakaliśmy i byliśmy w utrapieniu, i każdy z nas był pogrążony w smutku z powodu tego, co się było przydarzyło, i powracaliśmy do siebie.
- 60 A ja, Szymon Piotr, i Andrzej, mój brat, wzięwszy sieci zstępowaliśmy ku morzu. Był z nami Lewi, syn Alfeusza, którego Pan [...].